Poustevník na skále svatojanské.

Román z pobřeží od Emilie Flygaré Carlénové.

PŘELOŽIL HUGO KOSTERKA.

DÍL II.

Pokračování.

Po večeři, když se Georg rozloučil s hostitelem a mladou hostitelkou, vzal stařík Ignelius do ruky massivní stříbrný svícen, aby uvedl hosta do určených pro něj místností.

Georg se domníval, že nesčetné chodby se nikdy neukončí, než konečně vešel do t. zv. nádherného bytu, těžkopádného a staromodního a zastavil se posléze v žluté ložnici, kdež ho přivítalo příjemné teplo.

Starý Ignelius postavil svícen na stůl, a přeje uctivě panu kapitánovi dobrou noc, uklonil se hluboce, jak se nikdy neuklonil, ani když do téže ložnice uváděl krajského hejtmana.

XXI.

Když Georg osamotněl, usedl před krbem, uvažuje vážně o svém osudu.

Jaké as byly tajůplné dojmy, chvějící se neklid, stísněnost, rozkládající se v jeho nitru, když yachta vojenského kapitána zakotvila u Helgenasu a velká skupina omšeného kamení objevila se v šeru před ním?

Něco mocného, něco známého, avšak nevysvětlitelného mluvilo v tom okamžiku k jeho nitru. Avšak dojem tento mísil se se strachem, že se setká s Elvirou.

Nyní se s ní konečně sešel. Strach před ohnivými zraky mohl si nicméně uspořit, neboť její zraky neměly již takového žáru: Elvira připadala mu neobyčejně chladnou, neobyčejně klidnou, že byl na rozpacích, nemá-li pokládat scénu v zahradní besídce za hru fantasie.

Jinak to přece nemůže býti! Tahle chladná Elvira, která před chvílí se sesterskou volností hovořila o zásluhách Fanniných a líčila je s jasností, dostatečně dokazující, že ji to netrápí, tatáž Elvira se skutečně chvěla a hořela před ním a zadržela ho, když chtěl utéci.

„Nuže dobře," pomyslil si, „tím líp, že překonala tuto fantasii — ale já chci odsud nicméně v nejbližším okamžiku, co nejdříve přeji si, bych se jí mohl vyhnout, než sem někdo přijde!"

Hlava mu klesla do dlaní. V řeřavém uhlí tvořily se fantastické podoby: buď to byla postava starého korouhevního lodníka, který ho pozdravoval a naň kýval, anebo starého otce, aneb Fanny s plavými vlajícími vlasy a zas Elviry, jejíž blýskající se oči, třebas nejevily v sobě bývalé kouzlo, neobyčejně ho okouzlovaly.

„O moje máti," vzdychal, „tys mně měla pomoci, poradit, osvítit mne!"

A zase nevěděl, jaké rady a jaká objasnění si vlastně přeje, když vše bylo jasno po cestě, kterou se měl ubírat: bylať mu tato už dávno určena.

Georg nerozuměl a nechtěl rozuměti sobě. Vše bylo dávno určeno—a přece nebylo vlastně nic.

Přistoupil k oknu, odkudž těžké kolotání vln doléhalo k jeho sluchu. Touže po pohledu na zamilovaný prvek, vytáhl záclony—a co spatřil, upoutalo zcela a pevně jeho pozornost: byl to starý, rozpadlý, kamenný můstek před severní stranou budovy, kdež byla též umístěna žlutá ložnice v poschodí nad dříve již zmíněnou věžní komůrkou.

Do tváří Georgových proudila prudce krev, hned ohnivá, hned studená.

Viděl už kdysi tento můstek, ty rozvalené kameny, celou tu omšenou skupinu—avšak kde....kdy? Do jeho vzpomínek tlačily se představy z doby dávno uplynulé, než byl vykonal námořní plavbu, kdy rozhodně jistě stál na tomže můstku a viděl člun kolébat se mezi velkými vlnami, co ho matka držela za ruku.

Studený pot pokryl jeho čelo. Odstoupil od okna a procházel se dlouhými kroky semotam.

Byl-li tak těsně spojen s tímto místem, co ho tedy odloučilo od něho? Avšak možná, že se klame? Kdyby byl žil na tomto místě, musil by se pamatovat taktéž na tyto místnosti: nic zde nebylo novomódního, vše nasvědčovalo tomu, že tu tak stojí mnoho let—ne....co se uskutečnilo před tím dnem, než viděl člun a velké vlny, bylo proň úplným chaosem.

Posléze zastavil se uprostřed této vášnivé procházky a vzal do ruky plechovou krabici, v níž uschovával otcovy zápisky.

„Zde," pomyslil si, „najdu vysvětlení! Mohu je nabýt hned, v tomto okamžiku...."

A již hledal v kapse klíček. Ale něco ho zdrželo, hlas v jeho nitru zašeptal: „Jakmile přečteš tyto zápisky, nebudeš moci volně vládnout svou vůlí. Možná že by pak byla Fanny pro tebe navždy ztracena.

Odstrčil od sebe krabici a zavřel ji do skříně v alkovně a okamžitě se mu zdálo, jako by Fannina podoba v jeho nitru zářila jasněji. „Ó Fanny, mám tě zanechat?....Dokud nebudeš mou, nechci...." Nedopověděl tento slib, vědělť velmi dobře, jak bývá mnohdy pro něj namáhavým plniti slib.

Od svého vstupu do ložnice nepovšiml si Georg starého druha Sema, který se chvílemi krčil zadumaně do koutka u kamen, chvílemi zase kráčel v patách za svým pánem, snaže se všemožným spůsobem na sebe upozorniti. Chytrá očka Semova však dobře vypozorovala, že v tomto případě jeho pán nedá se ničím vyrušit, a byl právě v nejlepším vskočit do parádní postele (jaká by to byla podívaná pro tetu Rezii!), když Georg, jehož myšlénky nabyly nyní klidnějšího směru, zpozorovav tento smělý výkon, zvolal: „Seme, co pak myslíš, nevíš, že jsme v domácnosti velmi vznešené?"

Sem spustil nespokojeně přední tlapky od lákavé hedvábné pokryvky a zavrtěl se zřejmou rozmrzelostí hlavou.

„Nic ti nepomůže, kamaráde—jen nazpět ke kamnům! Potěš se zatím tím, že co nejdříve přijdeme někam, kde si tebe budou více všímat."

Unaven silným napjetím, v němž byl po celý večer, a rovněž velmi umdlen na těle následkem námah vytrpěných v noci, kdy brigga se ztroskotala, šel si Georg nyní lehnout, připomínaje si v mysli podobu matčinu.

Ale jeho poslední myšlénkou, když usínal, bylo ztroskotání a hrozné okamžiky, kdy s botou staříka Stormboma v ruce zůstal na praskající palubě Elviry Kornelie....

Následujícího jitra, když zase stál u okna, a rozbřeskující se den rozjasňoval rozpadlý můstek, klesala ponenáhlu mlha, zahalující minulost....

Se žárlivou pozorností prohlížel Georg každé volné a jasné místečko, kam zrak jeho pronikl.

Jak často v okamžicích života, kdy duše žije mimo přítomnost, býváme překvapováni tušením a nápady, o nichž nevíme, odkud pocházejí, anebo jakým spůsobem jsme s nimi důvěrnými, že je musíme pokládat za staré dobré známé, ale jež nicméně zase mizí, aniž můžeme vypátrat jejich původ a souvislost s námi! Tu přijde sen, druhý podivuhodný život, který provádí svou a nedá se zadržet vnějším světem. Nalézáme v něm svá tušení, své ideje jasnější a opravdovější. Ony odvedou nás sebou k vyprchalému životu uplynulých dnů a s duševním zrakem, který ve snu často vidí úplně volně, pozorujeme nyní množství postav, jež zřejmě rozeznáváme.

Sen odhalil této noci Georgovi svou tajůplnou říši.

Dvéře, říkal si v duchu, musejí být dále ve zdi, vedoucí na tento můstek! A nyní v polobdění zbloudil do opravdového labyrintu samých myšlének a domněnek.

Přehodil si kabát na sebe a chvátal na dvůr. Jeho úmyslem bylo vzít člun a obeplout budovu, poněvadž však se tam sešel s vojenským kapitánem, padl úmysl, který chtěl uskutečnit, aniž jej byl někomu prozradil....

U snídaně spatřil se opět s Elvirou, kteráž, zářic radostí, že ví víc o srdci Georgovu než on sám, nyní za denního světla zdála se mu neobyčejně okouzlující, že on nechápal, jak mohla její podoba kdy poblednout v jeho vzpomínkách. Ach jaká byla před dvěma lety vůči dnešku!

Když se vojenský kapitán se staříkem Ignelíem vzdálil, žádal Georg naléhavě Elviru, aby pokračovala ve vypravování, které včerejšího večera přerušila.

„S radostí!" řekla Elvira a usedla s vyšíváním na malou pohovku.

Georg uvelebil se v lenošce vedle ní.

„Slečno Elviro, vy že jste byla na Svatojanské skále....jak to mám pochopit a sobě vysvětlit?"

„Rozhodně nikoliv jako nějakou mrzkou zvědavost, také doufám, že o tom ani nepochybujete, pane kapitáne?"

„Zajisté že ne! Měla jste jistě, slečno, jiný důvod."

„Těší mne, pane kapitáne, vaše předpokládání. Ale je mně těžko jasně se vyjádřit, kdyžtě vím, že neznáte, pane kapitáne Letslere, ani dřívější život otcův."

„Je vám tento snad znám, slečno?"

„Nikterak, jsou však věci, jež byly dojmům přístupná jako moje nikdy nepřehlédne. Zkrátka: zajímám se velmi o tohoto muže, jenž se usadil na osamělé skále v moři a který rok co rok žije v této osamocenosti. Planula jsem touhou spatřit Svatojanskou skálu, a když jsme jednou pluly tak blízko, že jsem zahlédla postavu starého muže, sedícího na prahu a viděla stříbrně bílé vlasy vlát ve větru kol jeho čela, tu jsem si umínila, že bych ho velmi ráda uviděla z blízka."

„A jak se vám to podařilo, slečno?"

„Ke Strandu připlul jednoho dne lodník, jehož čilé, statné vzezření obzvlášť se mně zamlouvalo: snad přispěla k tomu i okolnost, že přijížděl z Graiverů. Když se vracel na svůj člun, stála jsem na můstku a zahájila hovor s poctivým Karolem...."

„Aj Karolus—můj dávný příte — dobrý Bože, jak nespravedlivě si stěžujeme! Právě když srdce je skličeno ztrátou jednoho, vystupuje podoba jiného tím jasněji. Stormbom a Karolus jsou si velmi nepodobni, ale oba byli vždy muži srdce a cti. Jsem vždy potěšen, i když jsem sebe víc zkormoucen, kdykoli vzpomenu na Karola a Volnoplavce....Než nyní planu touhou dovědět se, co se stalo potom."

„Jen buďte trpěliv!" poznamenala Elvira s úsměvem. „Také já jsem vstoupila na palubu Volnoplavce: seděla jsem na tomže místě u kormidla, kdež jste, pane Georgu Letslere, na cestě Kristiánským fjordem se tísnil k starému Eliasi, který žije nyní jako patriarcha mezi svými šťastnými dětmi."

„Slečno—slečno!"

„Nuže dobře," pokračovala Elvira, přemáhajíc se, „hovořila jsem s Karolem a vstoupila jako náhodou do člunu a prosila ho, aby mne zavezl kousek na moře. 'S radostí!' řekl ochotný námořník, ale kdykoliv se ptal, chci-li, by otočil, vždy jsem ho ujišťovala, že se mně plavba neobyčejně líbí a že bych se nerada vrátila. Posléze jsem mu prozradila, že jsem slyšela chválit jeho manželku jako neobyčejnou krásku, a že bych ho ráda doprovodila do Graiverů, abych se přesvědčila, jsou-li na skalnatém pobřeží opravdu takové krásné ženy, jak se o nich vypravuje. Usmál se a řekl, že to není nic zvláštního pro vznešenou slečnu a že jsem ostatně viděla Fanny ze Strandu. Ale chci li, že—jedním slovem: dohodli jsme se a stali se cestou takovými přátely, že myslím, byli jsme s tím úplně spokojeni."

„Karolus býval vždy opatrný—zajisté že se nezmínil o ničem, co se týkalo mého otce?"

„Zajisté že ne: nevěděl ještě, že jsem známa s vámi, pane kapitáne, a proto hovořili jsme pouze o pobřeží a o ubohých jeho obyvatelích. Obdivovala jsem jejich zříkání a těšilo mne, že jsem poznala život, o němž jsem si dosud nedovedla učiniti správnou představu—avšak snad zkouším vaši trpělivost....Nuže, byla jsem všecka nadšena Karolem a jeho rodinou, naslouchala jsem s pravou účastí starému Eliasovi a dobrácké matce Maleně, provázela jsem sličnou Johannu, abych si prohlédla všecky její znamenitosti, a smála jsem se s dětmi, neboť jsem po celý čas byla veselá jak děcko."

„Rád bych vás byl viděl, slečno, v ten den."

„Rozhodně však, pane kapitáne, ztrávila jsem tento den jinak než ostatní dny....Když jsem byla několik hodin pobyla u rodiny, aniž jsem se tvářila, že vidím Svatojanskou skálu, která však nicméně neopouštěla mou mysl, užila jsem, stojíc několik okamžiků samotna s nejstarším synem Karolovým na břehu, příležitosti a poprosila ho, aby mne dovezl na ostrov, že bych odtamtud ráda viděla vyhlídku. 'Tam ne, tam ne, Eliasi,' volal naň Karolus, jenž byl rychle přiběhl, 'ne na Svatojanskou skálu, hochu!' Ale než mohl hoch poslechnout rozkazu, přirazil člun tak blízko k můstku, že jsem se zachytla trámu a vyskočila naň."

„Ó jaká neopatrnost!"

„Na skále nespatřila jsem nikoho. Přiblížila jsem se dál a zastavila se před otevřenými dveřmi, odkudž jsem slyšela krásnou rybářskou píseň. Nahlédla jsem dovnitř do místnosti, jejíž stěny byly zakryty různými šaty s připevněnými k nim proužky papíru. U okna seděl zpěvák, malá, skrčená postavička, a šil kazajku, při čemž ustavičně se zvláštním spokojeným pohledem pozoroval malý, neobyčejně malý záhonek květin, jejž měl nedaleko sebe."

Georg přikývl slabě hlavou.

„Nedovedu vám, pane kapitáne, popsati, jakým dojmem toto okolí a chudobný mladík na mne působil: dojem byl však rozhodně mocný. On mne nepozoroval a pomyslila jsem si, tak je to neobyčejně dobře, neboť by jinak překazil mou návštěvu. Vešla jsem proto bez vyzvání několik kroků dovnitř: v předsíni byly jiné dvéře, které jsem pomalu otevřela, ale s jakým bušením srdce nad svou drzostí, to vám nebudu objasňovati! Teprve, když jsem zcela otočila klikou, nabyla jsem úplného vědomí, co podnikám, ale nemohu se s ničím vytasiti, čím bych omluvila smělý svůj čin. A skutečně sama nevím, jak jsem se chovala, když jsem překročila práh."

„Sotva dýchám!" poznamenal Georg.

„Také já jsem ztěžka dýchala, když jsem pozvédla zrak a spatřila zrovna před sebou stát muže, jehož rysy obličeje, současně mně cizí a přece známé, podivně na mne působily. Měl takové úctu vzbuzující vzezření, že bych byla jistě klesla na kolena a prosila o prominutí, že jsem se tak drze vedrala do jeho osamocenosti, kdyby on sám nebyl pozoroval můj trapný neklid a hlasem, na který nikdy nezapomenu, nepronesl: „Jen se uklidni, milé dítě!"

„On že to řekl — nikdy bych nebyl očekával, že cizinec nabude nad ním takové moci."

„Avšak snad jsem mu nebyla zcela neznámou, jak jsem se domnívala," pokračovala Elvira a její tváře vzplanuly ruměncem, „neboť mne oslovil jménem."

Nyní byla řada na Georgovi se začervenat.

„Co—co vás vede, slečno Elviro von U., ke mně!" řekl něžně. A uvedl mne do malého pokojíku, velmi útulného a vzdušného se samou zelení, že jsem se překvapeně rozhlížela kolem."

„Pokoj mé matky, její zamilované květiny — a tam že jste se, slečno Elviro, posadila?"

„Ano, pane kapitáne, tam jsem se posadila vedle samotáře, a mé slzy kanuly na jeho vyschlé ruce. Kdysi byl jiný! Ó, můj Bože, jak mám ráda toho starého muže..." při tom se hlas Elviry sesílil, mluvila prudčeji...."Byla bych u něho zůstala navždy, kdybych mohla, kdybych směla! Jak se mé nitro rozpínalo v tomto úzkém světě, kde člověk čtrnáct let vzdychal a se trápil! Avšak nyní se on už netrápí: nyní zakouší klid, který na mne působil takovým dojmem, že nikdy naň nezapomenu."

Georg se sklonil k stolu, oddělujícímu ho od Elviry, jejíž rámě bylo oň opřeno, a než si byl toho vědom, planuly jeho rety na její ruce, již by byl v tomto okamžiku s radostí sevřel ve své, kdyby se mohl odvážit.

„Hovořil můj otec o mně?" vykoktal a ucouvl, zaražen pohledem, který vyklouzl z očí Elviřiných.

„Ano a mnoho!"

„A o....o Fanny?"

„Trochu! Ale o tom se vyjádřiti nemohu...."

Přerušila se a chopila se znovu práce.

Georg nablížel, že touto poslední otázkou vyrušil je oba z klidného poměru, a aby tuto nucenost odstranil, připojil: „Netrvalo asi dlouho a Karolus přiběhl tam?"

„Ovšem, přišel brzo, a když s ním byl pan Letsler promluvil několik slov, upokojil se a odešel. Teprv za několik hodin vezl mne skromný Nisse nazpět do Graiverů. Na palubě Volnoplavce čekal již Karolus: měl druhého dne někam plout a proto volal mne rychle do lodi. 'Pan Letsler,' řekl, 'vypravoval asi o Georgovi, a byl bych hloupějším než jsem, kdybych nechápal, že podle vás, slečno, brigga páně kapitánova je pojmenována: mimo to slyšel jsem starého pána vysloviti toto jméno.' Když mne nyní poznali, byli ke mně jako staří známí: Karolus i starý Elias vypravovali o vašem mládí a dobří ti lidé věděli o vás, pane kapitáne, tolik hezkého..."

„Vypravovali? Nu, Bůh jim za to požehnej!"

„A nyní je mé vypravování u konce. Na Strandu, kde pozorovali můj odjezd, nevznikl proto žádný neklid."

„Ano, nyní jste, slečno, ukončila, ale jak mám já vám projeviti vděčnost! Viděl jsem, jako v krásné stínové hře, všechny podoby svých drahých."

Elvira pohlédla chvatně na hodiny a zvolala, povstávajíc z pohovky: „Prožvanila jsem nyní dobu ranní návštěvy u tety! Později vám oznámím čas, kdy vás bude moci přijati, pane kapitáne."

XXII.

Bylo něco přes dvanáct hodin, když se Georg vrátil z malé vyjížďky po moři.

Byl u starého můstku, kdež vylezl na hromadu kamení a pokusil se nahlédnout dovnitř malými okénky, ale okénka byla uvnitř zasypána a ani jeho fantasie nemohla je proniknouti.

S rozpálenou hlavou, s touhou vidět jasně, avšak boje se strhnouti clonu, vystoupil zase na břeh; a první, s kým se sešel, byl starý správce, ktorý se ho dobrácky ptal, zdali by si nepřál rozhlédnout se trochu po staré budově.

„Ničeho si tolik nepřeji— avšak musím být v půl jedné doma."

„Ach tak, chápu již—totě doba staré paní, kdy přijímá návštěvy. Nuže, tak to vykonáme odpoledne....Avšak povšimněte si prozatím tohoto velkolepého schodiště! Viděl jste kdy, pane kapitáne, takové kameny? Mají též svou pověst, kteráž byla neobyčejně důležitá pro rodinu, které, ovšem v různých větvích, patřil dlouho Helgenas."

„Schody," ptal se Georg udiveně, „jaký význam mohou mít? Rád ovšem uznávám, že mají tyto schody neobyčejnou šířku a délku."

„Jsou to posvátné schody, pane kapitáne! Za dávných dob, kdy, neví ovšem nikdo a také si nepamatuje, byly uloupeny z nějakého kostela. Jsou to hrobní kameny—a mnohou noc, když jsem zde stával, cítíval jsem takořka zvláštní zachvění a myslíval si: Což kdyby se tak nadzvedly a bílá postava pod nimi vystoupla!"

„Nechtěl bych nikdy míti tyto schody, kdyby totiž patřily mně!" zvolal Georg, jehož přitažlivost k podivuhodnému měla zvláštní nátěr pověrčivosti.

Přes obličej starého, věrného správce přelétl paprsek radosti, a on si tiše pošeptával: „Tušil jsem dobře, že nabudete brzo klidu!" A hlasitě pak pronesl: „Kéž by byl tak smýšlel některý z bývalých majitelů! Ale oni všichni vysmívali se této tradici, kteráž tvrdí, že dokud schody nebudou potopeny do moře, nerozkvete opravdové štěstí mezi majiteli Helgenasu."

„Totě ku podivu! Nu, a vyplnilo se někdy toto proroctví?" ptal se Georg a ač minuty rychle míjely, nemohl se ubránit, aby se neposadil na nejspodnější schůdek, při čemž pohlížel tázavě na staříka.

„Vyplnilo se, a to zřejmě a velmi nešťastně! Majetek přecházel s jednoho na druhého. Nynější baron nemohl nikdy počítat na to, že mu Helgenas připadne, že se však dostavilo neštěstí, přešel majetek na něho. On je už čtvrtým majetníkem za mé paměti. A když se Elvira provdá, přejde majetek s rodiny na stranu muže."

„Není už jiné větve," ptal se Georg se srdcem prudce bušícím, „kteráž by se počítala do příbuzenstva?"

„Není!" přerušil ho stařík s povzdechem.

„A větev, po které vojenský kapitán zdědil majetek, nemá dědice žádného?"

Stařík pozoroval zvědavými zraky mladého kapitána. Po té řekl: „Nemá, pokud víme — zemřeltě v cizině....mezitím přihodilo se však leccos.....Než už se blíží půl jedné a já vás zbytečně zdržuji, pane kapitáne...."

S nasazeným čepečkem a v celé nádheře těžkých záhybů šedých hedvábných šatů s vyčnívajícím krajkovým límečkem seděla teta Rezie ve své lenošce na kolečkách, zaměstnána tím, že malým stříbrným kartáčkem čistila leskle nehty v jemnější a hladší.

Vedle ní stála komorná Sofie s lahvičkou, obsahující nějakou vonnou essenci na ruce.

Když tato práce byla vykonána, pronesla teta Rezie: „Neslyšela's, milé děvče, zdali přijde sem baron G.?"

„Přijde k polednímu, milostivá paní!"

Sofie byla velmi dobře přesvědčena, že baronka, ač z úcty k baronovi Henningovi neodvažuje se poroučet Vendele, nezná nic příjemnějšího, jako když může tuto náhodou přiměti k tomu, aby se pokořila. Jedním takovým prostředkem bylo, když podušku, položenou na příslušné místo, hlavou ponenáhlu posunula přes lenoch, až tato padla na zem; a když vykonala tuto neočekávanou cestu, byla teta Rezie vždy velmi zabrána do hovoru, že nepozorovala, jak Vendela stojí zdvořile s poduškou v ruce čekajíc, až ji bude moci tetě zase podložiti pod hlavu.

Pokračování bud.

Záchvaty trvale vyléčeny. Záchvaty a nervosnost zmizí po jednodenním užívání Dr. Kline's Great Nerve Restorer. Zašlete si pro $2.00 láhev na zkoušku. Obdržíte ji zdarma. Dr. R. Kline, Ltd. 931 Arch St., Philadelphia Pa

LIDSKÝ STROJ

Lidské tělo jest jako jemně sestavený stroj. Je-li jedna část vypotřebovaná, nebo následkem nedbalosti rezovatá, má to na celý system špatný účinek. Ledviny a játra patří mezi nejdůležitější orgány lidského těla. Jsou-li v nepořádku, celé tělo trpí. Udržujte je v dobrém pořádku a dobré zdraví bude následovat.

McLeanův balsám pro ledviny a játra

bude to ústrojí udržovati v pravidelné a zdravé činnosti. Mnoholeté jeho užívání v četných rodinách dokázalo jeho účinek ve všech nemocech ledvin a jater.

Cítíte-li bolest v hlavě; nebo v zádech.

Schází-li vám otižádost; jste-li hned unaven a vysílen, to znamená, že nemáte ledviny v pořádku. Kupte si dnes láhev u lékárníka. Může vám to ušetřit kus bolesti. Zhotovuje

The DR. J. H. McLEAN MEDICINE CO., St. Louis, Mo.

NEBRASKA CYCLE CO.

Velký výprodej šicích strojů.

Právě jsme obdrželi železniční náklad WHEELER & WILSON BALL BEARING šicích strojů a nemáme místa, kam bychom je složili proto prodáváme během tohoto týdne

100 šicích strojů.

V těchto zahrnuty jsou šicí stroje všech soustav vyráběných a to za ceny, v Omaze dosud nebývalé.

Zamýšlíte-li si koupiti šicí stroj, neopomeňte nás navštíviti.

Budeme prodávati zaručené moderní "drop head" šicí stroje pouze za...... $15.00

"Box top" šicí stroje z druhé ruky, jež dle domnění našeho byly dříve jaciné po $65, budou státi tento týden ouze...... $5.00

$10.00 šicí stroje pouze...... $3.00

Třicet tři švýřká šicích strojů, jež jsou důkladně a kteréž budou konati dobrou službu. Opatřte si jeden, umístěte jej na starý spodek a budete míti dobrý šicí stroj. Jeden...... $2.00

Pronajímáme šicí stroje za 75 ctů. na týden.

Opravujeme a prodáváme jednotlivé části ku každému šicímu stroji vyráběnému.

Vyučujeme zdarma šítí na stroji každý čtvrtek a sobotu.

NEBRASKA CYCLE CO.,
GEO. MICKEL, Řiditel.

Telefon 1662. Roh 15. a Harney ul,

334 Broadway, Council Bluffs, Iowa.
612 sev. 24 ul. South Omaha, Neb.

STORZ BREWING COMPANY

—VYRÁBÍ—

v sudech i lahvích a po celém západě rozesýlá výtečný ležák.

A. N. Frick & Son Co.

Velkoobchodníci a importéři

LÍHOVIN a LIKÉRŮ.

Nástupci firmy: L. Kirscht Sr., Frick erbetz.

Tel. 544. 1001 Farnam ul., Omaha.

Fred Krug Brewing Co.

OMAHA, NEBRASKA.

„Státní vzorný pivovar."

Vaří nejlepší druh ležáku

Cabinet a Extra bledé v soudkach a v lahvích.

Vyrovná se každému a žádné ho nepředčí

NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost. Veliká péčlivost a obchodní opatrnost

NAŠE SNAHA: Uspokojiti obecenstvo.

NAŠE ODMĚNA. Stále se zvětšující obchod.

Dopisy se ochotně vyřizují dle přání.

Metz Bros. Brew'g Co.

Staří a spolehliví sládci.

Vaří a lahvují výborné pivo.

Telefon 119. OMAHA, NEBR.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, oblíbí si zajisté naše "GOLD TOP" lahvové pivo. Jest lehké, perlící se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody—neníť v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to laciné pivo v nižádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb paintových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem.—Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvují výborné pivo.

SOUTH OMAHA, NEB.